

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐπὶ τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΑΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 40^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 20

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ὀλίγον πρὶν νὰ ξημερώσῃ, ὁ Ἄνδρικός εἶδε μίαν μεγάλην σάβραν, ἣ ὁποία ἐκοιμάτο μισοκρυμμένη κάτω ἀπὸ σωρὸν ξεροφύλλων. Ἐνθυμήθη, ὅτι οἱ μαῦροι τρώγουν αὐτὰ τὰ ζῦα καὶ ὅτι τὸ κρέας τῶν δὲν φαίνεται πολὺ ἀηδιαστικόν. Ὁ ἄπροτιμοὺς βέβαια κανένα μπιφτεκι ἢ κανένα ὄρνιθι ψητόν, — ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπρόκειτο νὰ διαλέξῃ...
Ἡ σάβρα εἶχε μᾶκρος δύο ποδῶν τουλάχιστον, καὶ βέβαια δὲν θὰ ἦτο πολὺ πρέθυμη νὰ σταθῇ νὰ τὴν σουβλίσῃ. Πῶς νὰ κάμῃ ὁ Ἄνδρικός, ποῦ δὲν εἶχεν ἄλλο ὄπλον, παρὰ τὸ μαστούνι του καὶ τὸ μαχαίρι του;
Ἐβᾶλε τὸ μαχαίρι ἀνάμεσα στὰ δόντια του, ἐπῆρε τὸ μαστούνι μετὰ τὸ δεξιὸν χέρι, καὶ ἄρχισε νὰ σῦρεται σιγά-σιγά, διὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ μέλλον φαγητόν του.
Εὐτυχῶς ἡ ἰγκσουάνα (ἡ μεγάλη σάβρα), ἐκοιμάτο βαθειά.
Μετὰ μεγάλας προφυλάξεις, ὁ Ἄνδρικός κατάρθωσε νὰ τὴν πλησιάσῃ ἀπὸ δύο βήματα. Τότε ἐσῆκωσε τὸ μαστούνι του καὶ τὴς ἐκατάφερε μιά καλὴ μαστουνιαὶ στὸ κεφάλι.
Ἡ ἰγκουάνα ἐπετάχθη διαμίας, ἐπέρασεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέλη τοῦ Ἄνδρικού, τὸν ὁποῖον ἀναποδογύρισε, καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν.
Ὁ Ἄνδρικός ἐσηκώθη καὶ τὴν ἐκυνήγησε. Τὴν ἐφθασεν ἐκεῖ εἰς τοὺς θάμνους καὶ τὴς ρίχτηκε μετὰ μαστουνιαίς, γυρίζων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ προσέχων νὰ ποφεύγῃ τὰ δόντια τῆς.
Ζαλισμένον ἀπὸ τὴν βροχὴν τῶν κτυπημάτων, τὸ ἔρπετον ἐσύρετο μετὰ κόπον. Ὁ Ἄνδρικός ἐτοιμάζετο νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ, ὅταν ἀκούει ἀπὸ πίσω του ἓνα θόρυβον καὶ στρέφεται διαμίας.

Ἐφαντάζετο ὅτι θὰ τὸν κυνηγήσουν. (Σελ. 150, στ. 6.)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἓνα ζῦον ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ δάσος μετὰ φοβερὸν πῆδημα, καὶ ἐπεσεν ἐμπρὸς εἰς τὸ ναυτοπούλο, εἰς ἀπόστασιν πρὸς τὸν βηματικῶν. Ἦτο κάρδαλις ἀλλὰ ὁ Ἄνδρικός τὴν ἐπῆρε διὰ τίγριν, ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματος καὶ τοῦ τριχώματός τῆς. Ἐνῶ, κατατρομαγμένος, ἐκύτταζε τὸν νέον ἐχθρόν, ἡ κάρδαλις ἐξαπλώθηκε χάμω σὰν γάτα καὶ ἄρχισε νὰ τον κυττάξῃ μετὰ προσοχῆν καὶ αὐτῆ. Ὁ Ἄνδρικός, ἐπιλοχνημένος ἀπὸ τοῖον μένος, ἐπείρε νὰ προσβάλλῃ τὴν λείαν τῆς. Ἐκεῖ θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἐξασφαλισμένος, ἂν δὲν εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι μερικὰ ζῦα ἀἰλουροειδῆ, σκαρφαλοῦν καὶ αὐτὰ εἰς τὰ δένδρα. Ἡ κάρδαλις, πραγματικῶς, ἐπλησίασε τὸν κορμόν, καὶ ἄρχισε νὰ τον τριγυρίζῃ, ὡς στρατηγὸς ποῦ πέρνει τὰ μέτρα του.
— Ὁσέ μου! λυπήσου με! ἐπιθύρῃσεν ὁ δυστυχῆς Ἄνδρικός.
Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐσκυπτε νὰ ἰδῇ τί ἀπέγινε τὸ ζῦον, ἀντήχησε πυροβολισμός. Ἡ κάρδαλις ἀνεπήδησε. Καὶ δεύτερος πυροβολισμὸς ἐρρίφθη, ἡ σφαῖρα τὴν ἐπέτυχε καὶ τὴν ἐκύλισεν εἰς τὸ χῶμα. Ἐξῆ ἀνθρώποι ἐβγήκαν συγχρόνως ἀπὸ τὸ δάσος.
Ἦσαν ὁ Μάρκελος Γκωτιέ, ὁ ἰατρός τοῦ Ζάν-Μπαρτ, ὁ Νορξέκ, ἓνας μιγας καὶ τρεῖς μαῦροι τοῦ κυρίου Χόφεν.
Ὁ Ἄνδρικός ἐσπυσε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν φίλων του. Τὸ καίμενον τὸ παιδί ἐφαινετο τόσον ἐξηντλημένον, ὥστε ὁ ἰατρός τὸ ἐκύτταξε καὶ ἐδάκρυε.
— Εἶσαι πληγωμένος, μπρὲ κατεργάρη; ἤρώτησεν ὁ μπάρμπα-Ευδάτος, μετὰ τὸ ἀγριὸν ὕφος του, ἀφοῦ πρῶτα ἀγκάλιασε τὸ παιδί, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸ πνίξῃ.

αἰώνος. — ὁ Κομήτης τῆς Χίου μετὰ τὴν Ὀρεάδα τῆς Χίου, Ἀπτεπιον Ἑλλάδα, Βίγκωρα Ὀγγυῖδ καὶ Γλυκόλαλον Ὀνον. — ἡ Κοπηλάτις Κόθρον μετὰ τὸν Σαρθὸν Βοσκόν. Ἄετον τῆς Ἐρήμου. Πόργον Ἀίρελ, Νεαρόν Ἡθοποιὸν καὶ Ὀρεάδα τῆς Χίου. — ἡ Διονυσιαὶς Πηγὴ μετὰ τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, Μεσολογγιτάκι, Ἀεροναυτοπούλαν καὶ Ὀλυμπιον. — ἡ Λάτρις τοῦ Ὁραίου μετὰ τὸν Ἐβόμον Ἄνθος, Φιλομόνον Νεανίδα, Χιανὴν Πανσέλιον, Κυκλαμιὰν καὶ Ρομαντικὴν Καρδίαν. — ἡ Ζωπρὰ Φλόξ μετὰ τὴν Ζαππίδα, Μόνωσαν καὶ Πρίγκιπα τῶν Ἀθηναίων. — ὁ Σαρθὸς Βοσκός μετὰ τὸν Σερπατόν, Λευκὸν Κρίνον καὶ Ἄνθος Ἑλλάδος. — ἡ Κάκχα μετὰ τὴν Ζαππίδα, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Σιδ, Κοπηλάτιδα Κόθρον καὶ Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρον. — ἡ Ἀκτὴ τῶν Σπετσῶν μετὰ τὸν Ἄνθος τοῦ Μαίον, Ἐσμεράλδα, Τυγγαρέλλαν, Κυκλαμιὰν καὶ Ζαππίδα. — ὁ Ἰππότης τοῦ Μεσαίονος μετὰ τὸν Ἄσος τῆς Κηφισιαῖς, Ἄετον τῆς Ἐρήμου, Ψάνα-Λουλιαν, Ἄγγον Περιοστράκι καὶ Γιανσομύτικον. — ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Χαράς μετὰ τὸν Πρίγκιπα τῶν Ἀθηναίων, Χωλὸν Διάβολον, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα καὶ Διαβολοπατρίον. — ἡ Ἄδρα τῆς Κερκίρας μετὰ τὸν Ἀτόνομον, Μικρὸν Βιολιστὴν καὶ Πρίγκιπα τῶν Ἀθηναίων. — ἡ Ροδία Κυνηγέτις μετὰ τὴν Κυνηγέτιδα Ἀρμεζην καὶ Ρομαντικὸν Κυνηγόν.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσῃν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάλας πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Κῆμα τῆς Μυκόνου* (ἄρα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα). Σελήνοφώτιστον Νόκτα (ἔστειλα χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ). Ἀρταμιὰν (ἔστειλα εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοῦ γράφετε, καὶ λυποῦμαι διότι αἱ ἀσχολίαι σου σὲ ἠνάγκασαν νὰ διακόψῃς τὴν ἀλληλογραφίαν). Μικρὸν Καλλιτέχνηδα (ἔστειλα καὶ εἰς τὸ ἔξῃς τὰς λύσεις σου νὰ τὰς γράφῃς εἰς αὐτὸ τὸ χαρτί τὸ δέηγμα εἰμπορεῖ νὰ το στείλῃς ἀμέσως). Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας (δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν τί συνέδη; τὸ διὰ τὸν Φάρον τῆς Μυκόνου τετράδιόν σου δὲν ἔλαβα, ὅπως δὲν ἔλαβες αὐτὸ τῆς Τσοῦχτρας; παρῆπσαν καὶ τὰ δύο εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.) Ροδόπην Ροδοπούλου (ἔχει καλῶς). Δάκρυ τῆς Δυστυχίας, Χειμωνιάτικον Ἠλιον (ἔστειλα αἱ λύσεις σου φθάνουν ἐγκαίρως). Σπήλαιον Δοξαπατρῆ, Ἐπιτελεμένην Σινοπίδα (περὶ μὲν γράμμα σου) Λουλούδι τῆς Καρδιάς ([E] διὰ τὸ εὐμορφον ποιητάκι νομίζεις ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ραπτικῆς; ἂν ἐρωτᾷ διὰ τὴν ἀδελφὴν σου;). Ἀσπίδα τῆς Ἀθηναῖς (καὶ ἐμὲ μοῦ ἤρεσαν αὐτὰ αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Σίρ-Λά-Φαλουά). Ἄδραν τῆς Κερκίρας (δὲν εἶνε αὐτὸς ἀλλ' ἂν εἰς κατὴ ἐπιστολὴν σου βέβησ ἀπὸ 10 ψευδώνυμα, φυσικὰ εἰς τὸ τέλος θὰ το εὔρησ; ὥστε μὴ περιμένῃς ἄλλην φορὰν ἀπάντησιν εἰς παρομοίαν ἐρώτησιν θὰ εἶχε γούστο ἂν το εὔρισκες μετὰ τὴν πρῶτην.) Βοσκὸν τῆς Ροδόπης (ἔχει ὑπομονήν). Κερδιστὸν Ἐρημὴν (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ θεοῦ σου, ὡραῖόν τὸ σχέδιόν σου διὰ τὸ Σῆμα ἀλλ' ἀπὸ σκέδια, ὅσα θέλεις!). Ἀγγελοῦ τῆς Χαράς (δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἴσαν τὰ προηγούμενα Π. Πνεύματα καὶ διατὶ δὲν τα ἐδημοσίευσας; αὐτὰ ὅμως ποῦ μοῦ στέλλεις σήμερα, εἶνε διὰ γνωστῆ καὶ πολλὰκι δημοσιευμένα βλέπεις λοιπὸν, ὅτι μολονότι ἤθελα πολὺ νὰ σ' εὐχαριστήσω, δὲν εἰμπορῶ). Λάτριδα τοῦ Ὁραίου (ἀφοῦ ἤσουν ἀσθενής, δὲν πειράζει). Ἰπποτὴν τοῦ Μεσαίονος (πολὺ εὐχαριστῶς θὰ δεγθῶ εἰς τὸ κῆλον μας καὶ τὰ δέλφια σου ἐλπίζω θὰ μάγα- ποῦν καὶ ἐκείνα ὅσον σύ). Κάκχα (εἶνε συνδρο-

μήτρια ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμόν τῆς δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ το εἶπω). Ἀνέλιπτον Χαράν (ἡ μία πτωχὴ, ἡ ἄλλη φιλόλογος, καὶ ἔτσι εἰμίνες χωρὶς ἔσπεθῆμα μὴν ἀπελπίζεσαι. ὅμως, διότι ἀργότερα εἰμπορεῖς νὰ ἐπιτύχῃς πάντοτε εἶνε καίριος). Διονυσιαδα Πηγῆ (καὶ φέτος μάλιστὰ θὰ γίνων δύο Κυριακαὶ) Ἐρημὴν Βροχῆν (ἔγινες καλὰ; αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον ἔχεις καιρὸν γιὰ δικασκιάσει;!) Παιδικὴν Χαράν ([E] διὰ τὴν ὄρασιότην ἐπιστολῆν, τὴν πλήρη φιλοπατρία;). Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν (ὄχι, ἡ προτεινόμενα ἀλληλογραφίαν εἶνε κορίτσι, διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐδημοσιεύετο ἡ πρότασις; εἶδες ὅτι ἀπήνησα καὶ εἰς τὴν προηγούμενην ἐπιστολὴν σου;) Κελαϊδοστραν (καὶ) Γλυκεῖαν Ἀδρῆν (καὶ ἡ εἶς; ἠυχῆθῃεν μακρόθεν καλορρίζικο καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ νέον Ἐργαστήριον ἀλλ' ὑπάρχει ἀμφιβολία οὐ μετὰ τοῦ οὐτοῦ; ἰκανωτάτους διεύθυντες θὰ ἐπιτύχῃ λαμπρὰ;) Διαχυτικὴν Καρδίαν (ἔστειλα πολὺ μοῦ ἄρεσε ἡ ἐπιστολὴ σου ὁ περὶ οὐ μ' ἐρωτᾷ; εἶνε συνδρομητικῆς, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἶπω). Ἐφροσιανὴν Μαργαρίταν καὶ Ἐφροσιανὴν Κόρην (μετὰ μὲν ἄλλῃν μὴ χαρὰ ἔμαθα ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆν τοῦ μαμαπᾶ ὅτι εἶσθε καλλίτερα τῶρα βέβαια εἶσθε ἐντελῶς καλὰ, — τὸ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας καὶ ἰνυπονοῦν νὰ μοῦ γράψετε μόναι σας;) Μυστηριώδη Φύσιν (βλέπω οὐ ἐπαθεῖς καὶ σύ ὅτι ὁ Σαρθὸς Βοσκός αὐτὰ παθαίνουν οἱ ἀνυπόμονοι!) Ἰδεῶδες Κουκλάκι, Πόργον Ἀίρελ (ἔχει καλῶς;) Νηρηίδα τῶν Δασῶν κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἀπριλίου θίπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουλίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἕν ἑκάστου περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

- 255. Συλλαβογράφοις
Μόνον δὴ ἀπ' τ' Ἄφα-βῆτα
Ἐνωθήκαμε μαζὶ
Καὶ τὸ ὄλον, εἶλε λῦτα,
Ὅτι τὸ βρῆς στὸν Ἡρακλῆ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δό-φί-μῆ.
- 256. Στοιχειδγράφος.
Εἶμαι νῆσος τῆς Τουρκίας,
Ὅπως ἔχω ἂν μίρσις.
Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃς,
Καὶ ἂν με δέυτησις,
Καὶ εἰς πόλεος κ' εἰς χωρία
Ἀσφαλῶς θὰ μὴ πατήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Διονυσίου Η. Ἀμοῦβην.
- 257. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε ω καὶ βάλε ο,
Βγάλε ψὶ καὶ βάλε σί,
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμῆ,
Ἀπὸ ἔντομον κοῖνον,
Στῆμα γεωμετρικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Ἡλίου.
- 258. Δικτυωτόν.
***** = Χωρὸς τῆς Τουρκίας.
***** = Νῆτος τῆς Ἑλλάδος
***** = Εἶνε διὰ τὴν φυλακὴν.
***** = Πόλις τῆς Τουρκίας.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρομάχης Μανωροῦτιου.
- 259—240. Μεταμορφώσεις.
1. Ὁ ἀτμός διὰ 12 μετρημ. νὰ γίνῃ νέφος
2. Τὸ νέφος διὰ 14 μετρημ. νὰ γίνῃ βροχῆ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῆς Δίωφης.

- 241. Αἰνίγμα.
Ἄν βάλῃ ἓνα καὶ πενήντα
Πενήντα γίνονται καὶ ἓνα.
Καὶ διὰ αὐτὰ ἂν τα προσέβασ
Ὄνομα ἔξῃς γυναικός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγίως.
- 242. Κρυπτογραφικόν.
123452675 = Ἀρχαία Βασιλίσσα.
2175 = Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
37175 = Ἑργαλεῖον.
425 = Ἀστὴρ.
52432 = Ἐρπετόν.
6375 = Ἀριθμητικόν.
725175 = Αἶθος, πολυτίμος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παπρωμένου.

243. Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χῶραν μυθικὴν τὰ δεύτερα ρωμαίων Αὐτοκράτορα, τὰ τρίτα πῶλιν τῆς Μ. Ἀσίας, καὶ τὰ τέταρτα ἀρχαίαν πόλιν.
1. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2. Πόλις κράτους Ἀσιατικοῦ. 3. Ὄρος. 4. Χῶρος τῆς Τουρκίας. 5. Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνφάν-Ἰακί.

244. Φωνηεντόλιπον μετ' ἑλλειποσυμ-φώνου.
πλτς - αια - μλλν - η - κληγθς - υπη - στυ
Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Ε. Οἰκονομοπούλου.

245. Γρίφος.
Y + OΠ $\frac{iv \quad iv \quad iv}{\alpha \quad \alpha \quad \alpha}$ τοῦ οὐς Y οὐς
οὐς οὐς
οὐς οὐς
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κλειδῆς τοῦ Πόντου.

ΛΥΣΕΙΣ

- Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10.
126. Μελαγχολία (μέλαν, χολή, α.) — 127. Ἀσλας-λύσις. — 128. Ἄετος-ἄρτος.
129. MA 150. ΔHP
SY-KE-A HHP
MA-KE-DO-NI-A PAXIS
A-NI-A PINH
A ΣHΣ
151. Σαῦλ. — 152—153 1. Τὸ ἔμβασδόν. (ἔμβασ, Δωλ!) 2 Βεβαίως, διότι ἀφοῦ αὐτὴ ἦτο ἡ Ρέα, ὁ σύζυγός τῆς θλ ἦτο ὁ Ρέος (ἄρατος.) — 154. Σπάρτη (Ράπτως). Ὁτῆ (Ἦσοι). Μονή (Νομή), Ὄμος (Ὄμως). Μίνως (Σίμων) = ΡΗΝΟΣ. — 155. Σοφὸν τὸ σφάρις. — 156. Ἡ πόλις: Κυπαρισσία ἀνήκει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος θῶρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]
Ἀνταλλάσω δελτάρια ὄλων τῶν μερῶν. — Marc Constantinides, Birket - el - Sab (Egypte) (Γ — 18)
Ἀνταλλάσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Παρακαλεῖσθε ὅπως τοποθετήτε τὸ γραμματόσημόν πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰκόνης τοῦ δελταρίου. Αἱ τόποθεταὶ νὰ εἶνε ὀριζόντια. Δὲν ἀνταλλάσσω δὲ ὀλιγώτερα τῶν τριῶν. — Διεύθυνσις: Jean E. Kyriakos, (poste-restante,) Zagazig (Egypte). (Γ—15-17)

— "Όχι, κύριε Νορξέκ... κουρα-
σμένος μονάχα και καταπεινασμένος.
— Πάρε να φάς, παιδί μου! είπεν ο
ιατρός, και του έδωσε μίαν γαλέταν
από μανιόκαν και μίαν φέταν χοιρομέρι.
Ο Άνδρικός δεν ήμπορεσε ναπο-
κριθῆ εἶχεν ἤδη εἰς τὸ στόμα ἕνα κομ-
μάτι γαλέτας, ποῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ
ὀμλήσῃ.

— Σιγά-σιγά! τοῦ εἶπεν ὁ κύριος
Γκωτιέ θὰ πινηγῆς!

Ο Άνδρικός ἐνευσεν ὅτι δὲν θὰ
πινηγῆ. Ἐξάφνα ἐσταμάτησε.

— Τί ἐπαθεῖς, παλιόπαιδο; Δὲν τρῶς
πιά; ἠρώτησεν ὁ μπάρμπα-Ἐυδάτος.

— Ο κύριος Βιλλιέρ και ὁ Φλατάκ
εἶνε αἰχμαλῶτοι, εἶπεν ὁ Άνδρικός·
τοὺς ἐπίασαν κάτι μαῦροι μαρρόνοι,
και σήμερα θὰ τοὺς σκοτώσουν· ἐγὼ
κατόρθωσα νὰ τοὺς φύγω, με τῆ βοή-
θεια ἐνὸς καλοῦ μαῦρου, κ' ἐρχόμουν
νὰ σας εὔρω και νὰ σας εἰδοποιήσω.

— Διάβωλε! ἐφώναξεν ὁ ναύτης.

Ο Άνδρικός τότε διηγῆθη ὅσα
συνέβησαν ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἐγένε-
ν ἄφαντος ὁ ὀδηγός.

— Αὐτοῦ τοῦ δυστυχούς θὰ ἦταν
χωρὶς ἄλλο τὸ πτώμα ποῦ βρήκαμε στὸ
δάσος, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐκαμες πολὺ
καλὰ, Άνδρῆκε. Τώρα κἀθησε νὰναπαυ-
θῆς και νὰ χορτάσῃς. Ο Νορξέκ κ'
ἐγὼ θὰ σκεφθῶμε τί πρέπει νὰ κάμω-
με γιὰ νὰ σώσουμε τοὺς φίλους μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

Πρὸς βοήθειαν τῶν αἰχμαλῶτων.— Ἐφοδοῖς
και καταστροφή.— Ἡ ἀνδρεία τοῦ
Άνδρικού.— Οἱ μαῦροι αἰχ-
μαλῶτοι.— Ο Άνδρικός ἐξο-
φλεῖ τὸ χρέος του.

Ο ἀπεσταλμένος τοῦ Ταπαί εἶχε δι-
αβιάσῃ εἰς τὸν κύριον Χόφεν τὴν
παραγγελίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του και τὴν
ἐπιστολὴν τοῦ κ. Βιλλιέρ.

Τὸ καθῆκόν των ἦτο νὰ τρέξουν πρὸς
βοήθειαν τῶν Εὐρωπαίων αἰχμαλῶτων,
και αὐτὸ θὰ ἔκαμναν ἀμέσως. Κατ'
ἀρχὰς ὁ κ. Γκωτιέ ἐσκέφθη νὰ βάλῃ
ἀνθρώπους νὰκολουθήσουν τὸν ἀπε-
σταλμένον· ἀλλ' αὐτὸς αὐτὸ εἶχε κόψῃ
λάσπη», και ὁ κ. Χόφεν ἤξευρεν ὅτι
ἦτο ἀδύνατον νὰ τον φθάσουν. Δὲν εἶχαν
τίποτε ἄλλο νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὰς
ἐρεῦνας των, παρὰ τὰς δύο ἐκείνας
λέξεις «ἀκολουθήσατε ποταμόν», τὰς
ὁποίας ὁ κ. Βιλλιέρ εἶχε γράψῃ γερμα-
νικὰ πλησίον τῆς ὑπογραφῆς του.

Δυστυχῶς, ὑπῆρχεν ἕνα μέρος, ὅπου
ὁ ποταμὸς ἐχωρίζετο εἰς δύο διακλα-
δώσεις. Ο κ. Χόφεν ἐσκέφθη, ὅτι οἱ
μαῦροι μαρρόνοι θὰ ἦσαν στρατοπεδευ-
μένοι σιμα εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνώωντο.
Ἦτο φρόνιμον ὁμοῦ νὰ ἐραυνήσουν και
εἰς τὰς δύο διακλαδώσεις. Ο κ. Γκωτιέ
και ὁ Νορξέκ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸ ἕνα

μέρος, μ' ἕνα μαῦρον ὀδηγόν· ὁ κ.
Χόφεν, ὁ κ. Γκωφλέ και ὁ Τζάνης ἐπῆ-
γαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Και τρίτος ὄμιλος ἀπὸ δεκατέσσερας
δούλους πιστοὺς και καλὰ ὀπλισμένους,
ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν δύο λευκῶν, ἐξεκί-
νησε διὰ τὸ λημέρι τῶν ληστῶν ἀπὸ
ἄλλον δρόμον, καταμεσῆς τῆς γωνίας,
τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζαν αἱ διακλαδώ-
σεις τοῦ ποταμοῦ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ ἀποσπάσματα
συνωθεύοντο ἀπὸ μαῦρους, συνειθισμέ-
νους νὰ ἐξερευνοῦν τὰ πυκνὰ δάση. Κά-
ποιον ἀπὸ τὰ τρία θὰνεκάλυπτε βέβαια
τὸ καταφύγιον τῶν μαρρόνων, και τότε
θὰ ἐστελλε νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ δύο ἄλλα.
διὰ νὰ ἐνωθῶν και νὰ ἐπιτρέσσουν ἔλοι
μαζὶ ἐναντίον τῶν ληστῶν.

Ἀλλὰ οἱ μαῦροι μαρρόνοι εἶχαν πά-
ρῃ τὰ μέτρα των και εἶχαν βάλῃ παν-
τοῦ ἀνιχνευτὰς· ἡ ἐπιχείρησις λοιπὸν
ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνη.

Ἐπειδὴ ὁ δρόμος ποῦ εἶχε πάρῃ ὁ
Άνδρικός, ἦτο ὁ συντομώτερος, ἀπε-
φάσισαν νὰκολουθήσουν αὐτόν. Ἐστειλαν
δύο μαῦρους νὰ εἰδοποιήσουν τὰ δύο
ἄλλα ἀποσπάσματα, και ἐπεριμεναν νὰ
ἐνωθῶν ἔλοι διὰ νὰ προχωρήσουν.

Ἄν και κατακουρασμένος, ὁ Άν-
δρικός δὲν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὴν ἀνυπομο-
νησίαν του:

— Ο Μαλγάσης εἶπε πῶς θὰ τοὺς
σκοτώσῃ μόλις ἐβγῇ ὁ ἥλιος! ἔλεγε
και ἐξανάλεγε καθὲς στιγμήν.

Ἡ ἴδια ἀνησυχία κατέρωγε τὸν ἰ-
ατρὸν και τὸν ναύτην. Ἐπιτέλους δὲν
ἠμπούσαν νὰντισταθοῦν. Ἄφησαν τρεῖς
μαῦρους διὰ νὰ ὀδηγήσουν τοὺς ἄλλους
ὀμίλους, ὅταν θὰ ἐφθάναν, και ἐξεκί-
νησαν διὰ τὸ στρατόπεδον τῶν μαρρόνων
ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Άνδρικού.

— Ἀνέβα στήν πλάτη μου, δελφι-
νάκι, εἶπεν ὁ μπάρμπα-Ἐυδάτος πρὸς τὸ
παιδί, τὸ ὁποῖον μετὰ βίας ἐπερνε τὰ
κουρασμένα του πόδια.

— Εὐχαριστῶ, Νορξέκ, ἀπεκρίθη τὸ
ναυτόπουλο· θὰ σας κουράσω πολὺ.

— Ἀνεβαίνεις ἢ ὄχι, παλιόπαιδο; ἀ-
νέκραξεν ὁ Νορξέκ· ανέβα, εἰδεμῆ σ'
ἔσφαξα!

Ὅχι βέβαια διότι ἐτρόμαξεν ἀπὸ αὐ-
τὴν τὴν ἀπειλήν, τῆς ὁποίας ἤξευρε τὴν
ἀξίαν, ὁ Άνδρικός ὑπεχώρησεν εἰς τὸ
θέλημα τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ κ' ἐκάθησεν
εἰς τοὺς δυνατούς του ὄμους.

Ο Νορξέκ, με ὄλον του τὸ φόρτωμα,
ἐπεριπατοῦσε τὸσον γρήγορα, ὥστε ὁ κ.
Γκωτιέ μόλις ἠμπορούσε νὰ τον ἀκο-
λουθῆ.

Μετ' ὀλίγον, ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος
ὅπου ὁ Άνδρικός, τὴν νύκτα, εἶχεν ἀ-
παντήσῃ τὸ ποτάμι: Ἐνα δένδρον πα-
ραδόξου σχήματος και μόνον του εἰς τὴν
ὄχθην, ἔκαμε τὸ ναυτόπουλο νὰ γνω-
ρίσῃ τὴν θέσιν.

Ἀπὸ ἐδῶ ἤρχιζε τὸ πλέον ἐπικίνδυ-
νον μέρος τῆς ἐστρατείας. Ἐπρεπε νὰ
εἰσχωρήσουν εἰς τὸ δάσος, και ἦτο κίν-
δυνος νὰνακαλυφθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνιχνευ-
τὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Τὸ μονοπάτι, ποῦ εἶχε βγάλῃ τὸν
Άνδρῆκον εἰς τὸ ποτάμι, εὐρίσκειτο σχε-
δὸν ἀπέναντι τοῦ δένδρου. Τὸ παιδί ἐμ-
βῆκε πρῶτον εἰς αὐτὸ τὸ μονοπάτι, ὅπου
τὸ ἠκολούθησεν ὁ κ. Γκωτιέ. Ο Νορξέκ
ἤρχετο ἀπὸ πίσω.

Μετὰ μίαν ὥραν περίπου, ἄκουσαν
διαφόρους κρότους, ποῦ δὲν ἠμπορούσαν
νὰ τοὺς ἐξηγήσουν, — ὅλοι ὁμοῦ ἐβγαί-
ναν ἀπὸ τὸ δάσος. Καὶ διηυθύνθησαν
πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ὅσον ἐπλησίαζαν, διέκριναν φωνάς,
κραυγὰς, και τὸν ξηρὸν κρότον τεμαχίων
ξύλου, τὰ ὁποία ἐκτυποῦσαν τὸ ἕνα με
τὸ ἄλλο.

Ο κ. Γκωτιέ ἐφοβήθη διὰ τοὺς αἰχ-
μαλῶτους.

— Θὰ ἐτοιμάζονται νὰ τοὺς βασανί-
σουν! ἐσυλλογίσθη.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς πραγματικῶς,
ἠμπούσε νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι ἡ ὑπόψια του
ἦτο ἀληθινή.

Ἐφθασαν εἰς μέρος τοῦ δάσους γυμνὸν
ἀπὸ δένδρα, και εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν
πλατείαν, εἶδαν τοὺς μαῦρους νὰ χο-
ρεύουν και νὰ πηδοῦν ὡς τρελοὶ γύρω
εἰς τοὺς αἰχμαλῶτους. Αὐτοὶ ἦσαν ἐντε-
λῶς γυμνοὶ και δεμένοι με σχοίνοὺς εἰς
ἕνα στύλον.

Ο κ. Βιλλιέρ ἦτο πολὺ ὠχρὸς, ἀλλὰ
τὸ πρόσωπόν του διετηρεῖτο ἀπαθές· ὁ
Φλατάκ ὁμοῦ εἶχεν ὕψος περιφρονητι-
κὸν και ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκοροῖδεε τοὺς
δημίους του.

Ο Ταπαί, ὁ μέγας Μαλγάσης, ἔκαμε
νεῦμα και ὁ διαβολικὸς χορὸς ἐσταμά-
τησε. Οἱ μαῦροι ὀπλίσθησαν με χονδρὰς
βέργας και ἐστάθησαν σιμα εἰς τοὺς αἰχ-
μαλῶτους. Ο Ταπαί, χωρὶς ἄλλο, ἤ-
θελε διὰ τὸν ἑαυτόν του τὴν τιμὴν νὰ
κτυπήσῃ πρῶτος. Παρεμέρισε με τὸ χέρι
του τοὺς συντρόφους του κ' ἐπροχώρησε
πρὸς τὸν κ. Βιλλιέρ.

— Σήμερα οἱ μαῦροι κτυποῦν τοὺς
ἄσπρους και τοὺς σκοτόνουν, εἶπε πρὸς
τὸν Ἐπιθεωρητήν. Θάνατος εἰς τοὺς
ἄσπρους!

Εἶπεν αὐτὰ κ' ἐσήκωσε τὸ χέρι του.
Τὴν ἴδιαν στιγμήν ἠκούσθη πυροβολι-
σμός· ὁ Μαλγάσης ἐξέγαλε κραυγὴν πό-
νου και ἔφερε τὸ χέρι του εἰς τὸν ὦ-
μον. Ο κύριος Γκωτιέ τοῦ εἶχε στείλῃ
τὴν πρῶτην αὐτὴν σφαῖραν. Σχεδὸν ἀ-
μέσως ἤλθαν ἄλλαι δύο, κ' ἔρριψαν
κάτω δύο μαῦρους, πλησίον τοῦ ἀρχηγοῦ.
Τότε ὁ ἰατρός και ὁ ναύτης ἐφώρμησαν
με τὰ πιστόλια στὸ χέρι. Οἱ μαῦροι,
ἀπὸ τὴν ἀφοβίαν και τὴν ὀρμὴν τῆς ἐ-
φόδου, ἐνόμισαν ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν με
τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν σώματος πολυα-

ΤΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

ρίθμου. Οἱ περισσότεροὶ ἐτράπησαν εἰς
φυγὴν. Μερικοὶ ὁμοῦ ἔκαμναν ἀντίστασιν.

Ἄλλ' ὁ Ταπαί δὲν ἐνοοῦσε νὰ χάσῃ τὴν
ἐκδίκησίν του. Ἄν και πληγωμένος, ἐ-
βγαλε τὸ μαχαίρι του και ὤρμησε πάλιν
ἐναντίον τῶν αἰχμαλῶτων. Ἐτοιμάζετο
νὰ πιάσῃ τὸν κ. Βιλλιέρ ἀπὸ τὰ μαλιά,
ὅταν ἕνα πρᾶγμα ἐπέρασεν ἀνάμεσά ἀπὸ
τὰ σκέλη του και τὸν ἀναποδογύρισε.
Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἦτο ὁ φίλος μας Άν-
δρικός.

Ἡ πτώσις τοῦ ἐχθροῦ του τὸν παρέ-
συρε και ἔπεσε κάτω μαζὶ του. Εὐτυχῶς
διὰ τὸ ναυτόπουλο, ὁ Ταπαί, πληγωμέ-
νος, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρισθῆ τὸ
δεξιὸν χέρι. Ο Νορξέκ ἔτρεξε τότε
και τοῦ κατέρρισε στὸ κεφάλι τὸσον δυ-
νατὴ μαγκουριά, ὥστε τοῦ τὸ ἀνοιξε.

Ἀμέσως ὁ Άνδρικός, χωρὶς νὰ τὸν
μέλῃ διὰ τὰς πληγὰς που εἶχε λάβῃ, ἔ-
τρεξε και ἔλυσε γρήγορα γρήγορα τὰ δε-
σμά τοῦ κυρίου Βιλλιέρ. Τὸ ἴδιον ἔκαμε
και τοῦ Φλατάκ.

[Ἐπειτα συνέχεια] ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat.]

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

18

Ἡ ἀρχὴ τῶν πραγμάτων

Πολλάκις ἐπιχειροῦμεν νὰ κάμωμεν
ἕνα πρᾶγμα, και ἀποτυγχάνομεν. Δι-
ατί; διότι δὲν εὐρίσκομεν τὴν ἀρχὴν τοῦ
πράγματος, διότι δὲν ἀρχίζομεν
ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Χρειαζέται μεγάλη πείρα και κά-
ποια φιλοσοφία διὰ νὰ εὔρῃ κανεὶς τὴν
ἀρχὴν και νὰρχίσῃ ἀπὸ αὐτήν. Τὰ κα-
τωτέρω παραδείγματα θὰ σας πείσουν.
Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν ἕνα κανόνι,
πρέπει πρῶτα νὰ πάρωμεν μίαν τρύπαν,
νὰ της βάλωμεν γύρω γύρω ὀρείχαλκον,
— και τὸ κανόνι ἔγινε.

Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν ἕνα λύχνον,
πρέπει πρῶτα νὰ πάρωμεν ὀλίγον φῶς, νὰ
τοὺ κολλήσωμεν ἕνα φυτίλι, νὰ το βου-
τήσωμεν εἰς τὸ λάδι, και νὰ βάλωμεν
τὸ ὄλον εἰς ἀγγεῖον πῆλινον ἢ με-
τάλλινον.

Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν μαγνήτην,
πρέπει νὰ πάρωμεν ἔλξιν και νὰ τὴν
σκεπάσωμεν με σίδηρον.

Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν σάλπιγγα,
πρέπει νὰ πάρωμεν ἦχον και νὰ τὸν
κλείσωμεν εἰς χοάνην χαλκίνην.

Ἡ τρύπα, τὸ φῶς, ἡ ἔλξις, ὁ ἦχος—
ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τῶν πραγμάτων, εἰς τὰ
ἀνωτέρω παραδείγματα. Καὶ τώρα ποῦ
εἶμαθα αὐτὸ, εἰμπορεῖτε νὰ εὐρίσκε-
ται οἰανδήποτε ἀρχὴν, και νὰ κατα-
σκευάζετε καθὲς πρᾶγμα, χωρὶς φόβον
ἀποτυχίας.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ποῖος θέλει νὰ μάθῃ, πόσῃ ἐργασίαν
πόσους κόπους, πόσας φροντίδας στοιχί-
ζει ἐν ἄπλοῦν τσίτινον φουστάνι, ἀπ'
τά που φοροῦν με τὸσον καμάρι τὰ κο-
ριτσάκια τώρα τὸ καλοκαίρι; Ὅλοι
θέλουν νὰ μάθουν.

Λοιπὸν ἀκούσατε:

Τὸ καλοκαιρινὸν φουστάνι, τὸ καθημε-
ρινόν, εἶνε καμωμένον συνήθως ἀπὸ δι-
άναν· ἡ διάνα ὑφαίνεται ἀπὸ νῆμα βάμ-
βκος· ὁ βάμβας εἶνε θυμασίον λευκὸν
γ ν ἄ φ α λ ο ν, τὸ ἐποῖον περιέχουν οἱ
καρποὶ ἐνὸς φυτοῦ, καλλιεργούμενον εἰς
τὰς θερμότερας χώρας.

Πρέπει πρῶτα νὰ προετοιμάσουν τὸ ἐ-
δαφος, νὰ τὸ σκάψουν, νὰ σπείρουν τὸν
βαμβκοσπορον, νὰ περιποιηθοῦν τὰ νέα
φυτὰ, νὰ τὰ ποτίζουν, νὰ τὰ ἀπαλλάξουν
ἀπὸ τὰ παράσιτα χόρτα. Ἡ ἐργασία αὐ-
τὴ γίνεται ὑπὸ καυστικώτατον ἥλιον, ὁ
ὁποῖος κάμνει τοὺς γεωργούς νὰ κολου-
θοῦν εἰς τὸν ἔδρωτα. Ὡς δυστυχεῖς γε-
ωργοὶ τῶν βαμβκοφυτειῶν, πόσον κόπον
κάμνετε διὰ νὰ δώσετε ἕνα φουστάνι εἰς
τὸ κοριτσάκι!

Οἱ καρποὶ ὀρίμασαν. Διασχίζονται μό-
νοι των και ἀπὸ μέσα προβάλλει τὸ μαλα-
κὸν ἐκεῖνο και κάτασπρον χροῦδι, τὸ
ὁποῖον οἱ τρυγηταὶ μαζεύουν με τὸ χέρι,
περιεργόμενοι τὴν βαμβκοφυτείαν κατὰ
τὰς θερμότερας ὥρας τῆς ἡμέρας. Ὡς τὸσον
δυστυχεῖς τρυγητὰς τοῦ βαμβκος, πόσον
κόπον κάμνουν διὰ νὰ δώσουν ἕνα φου-
στανάκι εἰς τὸ κοριτσάκι!

Ἀφοῦ ξηρανθοῦν καλὰ, λιγνισθοῦν και
κοσκινισθοῦν διὰ νὰ φύγουν οἱ σπόροι, τὰ
λευκὰ γνάφαλα τοῦ βαμβκος συσκευά-
ζονται εἰς μεγάλα δέματα, τὰ ὁποία
φορτόνονται εἰς πλοῖα διὰ νὰ ἔλθουν εἰς
τὰς χώρας μας. Τὰ πλοῖα αὐτὰ δια-
σχίζουν τὴν θάλασσαν, τὴν θάλασσαν με
τὰς φοβερὰς τρικυμίας, με τὰ φρικώδη
ναυάγια. Ὡς δυστυχεῖς ναῦται! εἰς πό-
σους κινδύνους ἐκτίθεσθε, διὰ νὰ ἔχη
τὸ κοριτσάκι ἕνα φουστάνι!

Ὁ βάμβας ὁ ἀκτέργαστος εἰσέρχε-
ται εἰς μεγάλα ἐργαστήρια, ὅπου στρέ-
φονται, κινουῦνται, διὰ μηχανῶν, χιλιά-
δες ἀδράκτια, ἀνέμεσ, μασοῦρια, ὅλα τε-
λοςπέντως τὰ ἐργαλεῖα, τὰ κατάλληλα
διὰ γνέσμον. Εἰς ὀλίγας στιγμὰς, βου-
νὸν ἀπὸ βάμβκος μεταβάλλεται εἰς νῆμα.

Στρατία ἐργατῶν ἐπιθίλει και διευθύ-
νει τὴν τεραστίαν αὐτὴν ἐργασίαν. Ὡς
δυστυχεῖς ἐργάται τοῦ κλωστηρίου! πό-
σας φροντίδας καταβάλλετε διὰ νὰ δώ-
σετε εἰς τὸ κοριτσάκι ἕνα φουστάνι!

Ἄλλοι ἐργάται, μεταλλευταὶ, ἀν-
θρακωροὶ, καταβαίνουν εἰς τὸ βάθος
τῆς γῆς, εἰς τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον μόλις
σκεδάζει τὸ φῶς ἐνὸς λύχνου· και ἐκεῖ
ἐργάζονται διὰ νὰ ἐξορύσσουν τὸν ἄν-
θρακα, ὁ ὁποῖος τρέφει τὰς ἀτμομηχα-

νὸς τῶν ἐργοστασίων. Ἀπὸ τὰ μαυρι-
σμένα των σώματα, σκεπασμένα με σκό-
νην ἄνθρακος, ρεῖε ἰδρὸς μαῦρος ὡς
μελάνη. Ὡς δυστυχεῖς ἀνθρακωροὶ! τί
ἀθλία ζωὴ, διὰ νὰ δώσετε ἕνα φου-
στάνι εἰς τὸ κοριτσάκι!

Τὸ νῆμα μεταφέρεται εἰς ἄλλα ἐρ-
γοστάσια, διὰ νὰ γίνῃ ὑφάσμα. Ἐκεῖ, ἐν
τῷ μέσῳ τοῦ φοβεροῦ κρότου τῶν περι-
στρεφόμενων τροχῶν, αἱ μηχαναὶ συμ-
πλέκουν τὰ νήματα, ἄλλα κάθετα, ἄλλα
ὀριζόντια, ἐναλλάξ ἄνωθεν και κάτωθεν.
Ἀπὸ τὴν διασταύρωσιν αὐτὴν και τὴν
συμπλοκὴν παράγεται τὸ ὑφάσμα. Ἄν
πιασθῆ κανεὶς εἰς τοὺς τροχοὺς τῶν ἰσχυ-
ρῶν αὐτῶν μηχανῶν, συντρίβεται ἀμέ-
σως, γίνεται πῆ τ α και πολλοὶ ἐρ-
γάται εὔρον τοιοῦτον οἰκτρὸν θάνατον.
Δυστυχεῖς ὑφαναταί! πόσος ἀγὼν, ποῖος
κίνδυνος διὰ νὰ ἔχη ἕνα φουστάνι τὸ
κοριτσάκι!

Τώρα εἶνε ἡ σειρά τοῦ βαφέως, ὁ ὁ-
ποῖος ἐμβαπτει τὰ ὑφάσματα εἰς δια-
φόρους υφάσεις διὰ νὰ τα χρωματίσῃ, ἢ
ἀποτυπώνει ἐπ' αὐτῶν ὠραία σχέδια,
ἄνθη με χρώματα τὸσον ζωηρά, ὅσον
και τὰ φυσικά. Φαντασθῆτε πόση δε-
ξιότης, ὑπομονὴ και προσοχὴ χρειαζέ-
ται, διὰ νὰ γίνουν τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα
σχέδια! Ὡς τοὺς δυστυχεῖς βαφέεις! πό-
σον κοπιάζουν διὰ νὰ χαρίσουν ἐν ἀνθο-
στόλιστον φουστάνι εἰς τὸ κοριτσάκι!

Ἐπειτα ὁ μεγαλέμπορος, ὁ ὁποῖος
ἐμπορεύεται χρονοδρικῶς τὰ ὑφά-
σματα· ἐπειτα ὁ μεταπράτης, ὁ ὁποῖος
τὰ πωλεῖ λιανικῶς. Ἴδοὺ τέλος ἡ
ράπτρια, ἱκανὴ νὰ χειρίζεται τὴν ψαλ-
λίδα διὰ νὰ κόψῃ τὴν διάναν, ἱκανὴ
νὰ χειρίζεται τὴν βελόνην διὰ νὰ τὴν
ράψῃ. Ὡς δυστυχῆς ράπτρια! πόσας
τρυπάσαι μέχρις αἵματος διὰ νὰ δώτῃς
ἕνα φουστάνι εἰς τὸ κοριτσάκι!

Ἄν λογαριάσωμεν, ἀπὸ τὸν ἄγρον
τοῦ βαμβκος μέχρι τοῦ ραφείου, θὰ εὔ-
ρωμεν χίλια πρόσωπα, ἴσως δύο χιλι-
άδες, τὰ ὁποία, ὀλίγον τὸ ἕνα, ὀλίγον
τὸ ἄλλο, ἐργάσθησαν, ἐκοπίασαν, διὰ
νὰ ἔχη ἕνα φουστάνι τὸ κοριτσάκι!

Ἄς μὴ λησμονώμεν και τὸν πατέρα,
ὁ ὁποῖος πληρώνει τὸ φόρεμα διαχρημά-
των, τὰ ὁποία εἶνε προϊόν τῆς ἐργασίας
τοῦ· ἄς μὴ λησμονώμεν προπάντων τὴν
μητέρα, ἢ ὁποία, ἔταν κοιμῶνται ἔ-
λοι, κάθηται πλησίον εἰς τὴν λάμπαν και
ἀγρυπνεῖ μέρος τῆς νυκτός, διὰ νὰ ἐπι-
διορθῶν και νὰ διατηρῆ εἰς κλήν κα-
τάστασιν τὸ φουστάνι.

Και ὁμοῦ ὑπάρχουν κοριτσάκια, τὰ
ὁποία τὰ λησμονοῦν ὅλα αὐτὰ, και λε-
ρόνουν και ἐσχιζοῦν και κουρελιάζουν
τὸ φουστάνι των με τὸσον ἐλαφρὸν κρη-
διαν, ὡς νὰ ἔγινε μόνον του, και νὰ
μὴν ἐκοπίασαν τόσοι και τόσοὶ ἄνθρω-
ποι διὰ νὰ τὸ κάμουν!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Πά, πά! Ένας ποντίκαρος!... Πού είνε ή γάτα!... [Αί Μαγικά Είκόνες υπάγονται εις τόν Διαγωνισμόν τών Δύσεων τών Πνευματικών 'Ασκήσεων.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Ο ιατρός τὸ εἶπε διὰ νὰ τὴν δοκιμάσῃ. Ἡ Αἰμιλία ὁμῶς ἐξελαβε τοὺς λόγους τοῦ ὡς σοβαροῦς, καὶ τῷ ἔρριψε βλέμμα ἀγανακτικῆς. — Δὲν ἔχω καμμίαν ὄρεξι! εἶπε. — Ἐπειτα, χωρὶς νὰ σταθῇ: — Ὡ, πῶς ἤθελα νὰ ἐγύριζεν ὁ παππούς! Πιστεύετε ὅτι δὲν μας ἔγραψεν οὔτε ἓνα γράμμα; — Ὁ κύριος Βίλλαρ ἐπέστρεψε χθές, τῆς εἶπεν ὁ ἱατρός, μετὰ τινὰς στιγμὰς διαταγῶν. — Ἐκεῖνη ὠχρίασε. — Καὶ ὁ παππούς ποῦ εἶνε; ἐπιθύρουν εἶμαι βεβαία ὅτι κατὰ τοῦ συνέβη. — Ἐμείνεν εἰς τοῦ θεοῦ σας Στεφάνου. — Δὲν εἶνε λόγος αὐτὸς διὰ νὰ μὴ γράψῃ. — Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ τα 'πῶ ὅλα; — Ἄς εἶνε! ὁ παππούς σου προσεβλήθη ἀπὸ περιπνευμονίαν ἠσύχασε ὁμῶς τῶρα εἶνε ἐκτὸς κινδύνου. — Ὡ τὸν καϊμένο τὸν παππού! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, μετὰ βίας συγκρατοῦσα τὰ δάκρυά της. — Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, μὴν ἀνησυχῆς... Ἄγχα καλὰ σὺ εἶσαι γενναία!... Ὁ παππούς σου εὐρίσκειται εἰς πλήρη ἀνάρρωσιν, καὶ μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας θά τὸν ξαναδῆς τόσο καλὰ, ὅσον ἦτο καὶ πρὶν φύγῃ.

— Μὰ γιατί νὰ φύγῃ;... — Ἀλήθεια... θὰ ἔκαμνε καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐδῶ. Ὅπωςδήποτε ἐνόμισα καθήκον μου νὰ σε εἰδοποιήσω, ἀλλ' εἶνε περιττὸν νὰ το μάθῃ ἡ γαγιά σου. Τὸ ἐννοεῖς πολὺ καλὰ: εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εὐρίσκειται, αἱ συγκινήσεις βλάπτουν... »

*** Η ΠΑΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ 1 Αἰμιλία

« Ἀπόψε πρέπει νὰ μου ρίξετε νερὸ 'στὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ ζυπνήσω, κυρία Φάγγ. Εἶμαι πλέον τόσο κουρασμένη, ὥστε φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνῶ, ἂν με τραβᾶτε ἀπλῶς ἀπὸ τὸ χέρι. Ἀλλὰ σεῖς πρέπει νὰ εἰσθε περισσότερο κουρασμένη ἀπὸ ἐμέ, ἀφοῦ περνατε ἄγρυπνη ὅλας τὰς νύκτας. — Ἄν ἤξεύρατε τί δυνατὰ ποῦ φουᾶ ὁ ἄνεμος! Νομίζετε ὅτι θὰ πῆσῃ τὸ σπίτι... Εἶσθε πολὺ εὐτυχῆς ποῦ δὲν τὸν ἀκούτε! Καιρὸς ποῦ νὰ μὴ βγάλῃς ἔξω οὔτε τὸ σκυλί σου, — καθὼς λέγει ὁ παππούς. Τὸν καϊμένο τὸν παππού! Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ ἐπιστρέψῃ... Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα ἓνα γραμματάκι τοῦ εἶνε πολὺ καλλίτερα, ἀλλὰ χρειάζεται καιρὸς διὰ νὰ γίνῃ καλὰ ἐντελῶς. Γιατὶ νὰ μὴν εἰμπορῶ νὰ τὸν περιποιηθῶ, ὅπως τῇ γαγιά; — Ἀλήθεια, θὰ το πιστεύσατε, ὅτι μοῦ ἔδωκε καὶ ἄλλο εἰκοσὸφραγγο; Εἶνε τὸ τρίτον αὐτό. Τὰ κλειδῶνα γρήγορα-γρήγορα, καθὼς μοῦ τα δίδει, διὰ νὰ μὴν ἔλθω εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ στεῖλω κανένα τῆς μῆς Λαίχτυμπόντου. Δὲν πρέπει νὰ οἰκειοποιηθῶ αὐτὰ τὰ χρήματα; θὰ ἦτο ὡς νὰ διέπραττα κλοπὴν καὶ τα φυλάττω νὰ τῆς τὰ δώσω ὀπίσω, ἅμα γίνῃ καλὰ. Μόνον τὴν νύκτα τὴν πιάνουν αἱ γενναιοδωραὶ αὐταί, ὅταν καίνε τὰ μάγουλά της ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὸ κεφάλι της εἶνε ζαλισμένο. Τότε μὲ λέγει Αἰμιλία της, παιδάκι της, καλὴ της νοσοκόμη, καὶ με βεβαιώνει ὅτι τὴν κάμνω νὰ οἰκονομῇ πολὺ περισσότερα χρήματα ἀφ' ὅσα τῆς στοιχίζω. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν, ὅταν εἶνε εἰς τὴν φυσικὴν τῆς κατάστασιν, τίποτε τέτοιο δὲν μοῦ λέγει. — Ἐσθῆρ, δράττουσα τὸ πετροκόνδυλον: — Ἀπεναντίας, τὴν νύκτα μόνον σκέπτεται ὀρθῶς καὶ κάμνει ἐκεῖνο ποῦ πρέπει. Εἶμαι μὲ τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ: ὅ,τι σοῦ δίδει, σοῦ ἀνήκει νομίμως. — Ἡθελα νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀληθές, κυρία Φάγγ, ἀλλὰ διὰ νὰ το μάθω, πρέπει νὰ περιμείνω ἕως νὰ γίνῃ

καλὰ ἡ γαγιά. Τὸ πρῶτ' ἀπήντησα τὴν μῆς Λαίχτυμπόντου, καὶ μοῦ ἔβλεπον πολὺ ψυχρά. Θὰ εἶνε, βέβαια, διὰ τὴν τριμηνίαν ποῦ της ὄρεξι. Ἐλυπήθηκα τόσο πολὺ, ὥστε ἡ φωνή μου ἐκόπη καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ της εἰπῶ οὔτε δύο λέξεις. Ἄχ, ἂς ἤμπορούσα νὰ τὴν ξεπληρώσω! Ἐπειτα ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἓνα ἐπανωφόρι κ' ἓνα φουστάνι... Ἡ μαμμὰ εἶνε πολὺ στενωχωρμένη καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ της γράψω τίποτε. Ἡ ἀνάγκη ὁμῶς εἶνε ἀνάγκη. — Ἄ! ἡ γαγιά κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι! τρέχω! »

2 Αἰμιλία

« Κυρία Φάγγ! κατὰ ἔχω νὰ σας πῶ. Κυριάζετε αὐτὸ τὸ ὥρολόγι, μὲ τὰ ὥρατα μαργαριταράκια... Μοῦ τὸ ἔδωκε πρὸ ὀλίγου ἡ γαγιά καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχει χρόνια νὰ το μεταχειρισθῇ, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ἔχει οὔτε ἀνεψίας οὔτε ἐξαδέλφους, μοῦ ἀνήκει δικαιοδικῶς. Θὰ εἶδα κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί, ἂν ἤμπορούσα νὰ το κρατήσω ἐν τῆ ἰμῶς; τί ὥρατον ποῦ εἶνε! ἀλλὰ πῶς εἰμπορῶ; Μόλις μοῦ τὸ ἔδωκεν ἡ γαγιά, ἄρχισε νὰ μου λέγῃ « γιὰ τὸ πουλί ποῦ κάθεται 'στὸ κρεβάτι της ». Εἶνε φανερόν, ὅτι παραλογίζεται. — Ὡς ἐπρότιμουσα νὰ μὴ μοῦ το ἐδίδοι, διὰ νὰ μὴ το ἐπιθυμῶσω. — Ὅταν ἤμεθα πλούσιοι, ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἔφερεν ἀπὸ τὴν Γενεύην ἓνα χαριτωμένο ὥρολόγιον, ἔχει μεγαλύτερον ἀπὸ πεντάρα. Ἐπειτα ὁμῶς ἡ μαμμὰ μοῦ τὸ ἔκρηκε καὶ τὸ ἐπούλησε... Ποιὸς θὰ μοῦ τῶλεγεν, ὅτι ἡ γαγιά τῶρα θὰ μοῦ ἐδίδοι ἄλλο! Ὅλα αὐτὰ τὰ δῶρα, μοῦ φαίνονται ὡς τὰ δῶρα τῶν Νεραϊδῶν εἰς τὰ παραμύθια. « Ἄμα ἐξημέρωσε, τὰ χρυσάφια τῶν Νεραϊδῶν ἔγιναν κάρδουνα... » Καὶ ἅμα ἡ γαγιά θὰ γίνῃ καλὰ, ὅλα της τὰ δῶρα θὰ ἐξαφανισθοῦν! Ἡ Χαρά λέγει ὅτι εἶμαι πολὺ ἀνόητη ποῦ δὲν τα κρατῶ. Ὁρατο κ ο μ π λ ι μ ε ν τ ο μοῦ κάμνει, ἀλήθεια; — Ὁ ἄγρυπνήσατε ἔτσι ὅλη τὴν νύκτα; Γιατὶ δὲν θέλετε νὰ κοιμηθῆτε λιγάκι καὶ νὰ μείνω ἐγὼ;.. θὰ ἦτο πολὺ δικαίον... Καληνύκτα σας' νὰ με ζυπνήσατε ἅμα χρειασθῇ τίποτε. »

3 Αἰμιλία

« Μ' ἐρωτᾶτε τί με κάμνει νὰ γελῶ; Ἀλήθεια, ὅλαί μας αἱ σκέψεις εἶνε μελαγχολικαὶ ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς γελῶ, διότι ἐδιάβασα κάπου ὅτι ἅμα θέλη κανεὶς νὰ φαίνεται εὐθυμῶς, τὸ κατορθώνει. Καὶ ἂν ἐκλαίγαμεν ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βρᾶδ, τί θὰ μας ὤφελοσε; θὰ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ κάμνωμεν τὸ καθήκον μας, καὶ τίποτε ἄλλο, κυρία Φάγγ. — [Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΑΝΗ [Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἡ ἀναχώρησις ἐπροσδιόρισθη διὰ τὴν ἐρχομένην Δευτέραν. Εἶχαν λοιπὸν δύο ἡμέρας, διὰ νὰ κάμουν τὰς ἐτοιμασίας. Ἐσυμφωνήθη, τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας, καθέναν νὰ βάλῃ κατὰ μέρος ἀπὸ τὸ φαγητὸν τοῦ, νὰ φροντίσῃ γιὰ φορέματα τῆς ζέστης καὶ τοῦ κρύου, καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι εἶνε δυνατόν διὰ νὰ ἐξασφαιλισθῇ ἡ ἐπιτυχία τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐσυμφωνήθη ἀκόμη, ὅτι ἐν θὰ ἐγύριζαν ὀπίσω, παρὰ ἀφοῦ ἤθελαν κάμῃ τὸν γυρὸν τοῦ κόσμου ὅλοκληρου. Τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας, ἔβλεπες τὰ παιδιά νὰ τρέχουν κρυφά, φορτωμένα μὲ διάφορα ὀργανοῦ, ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὴν ἀκροποταμίαν. Καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ποῦ τα ἐνόμιζαν ἀναγκαῖα διὰ τὸ ταξεῖδι, ἐφορτώθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ξένην βάρκαν. Ὁ Παυλῆς δίνει μεγάλη βοήθεια εἰς αὐτὴ τὴν περίστασι. Εἶνε δυνατόν σὰν μανιάτης, ἂν καὶ εἶνε μόλις ἐξῆς χρόνων, εἶνε ἐπιτήδειος καὶ ἀκούρατος. Ἐχει ἀκόμη τὸ προτέρημα νὰ σκέπτεται τὰ πρακτικὰ καὶ νὰ συλλογίζεται τὰ χρήσιμα.

τοὺς ἀγγίλους, ἓνα βαρὺ ἐπανωφόρι νὰ το φορέσῃ ὅταν θὰ ἦσαν εἰς τοὺς πάγους, χειμωνιάτικη ὀμβρέλλα γιὰ τὴ βροχή, καὶ καλοκαιρινὴ ὀμβρέλλα γιὰ

« Ὁ Παυλῆς ἐσκέφθη πολὺ φρόνιμα. »

τὸν ἥλιο, ὅταν θὰ ἐπήγανιναν εἰς τὴν Ἀφρικήν.

Ὁ Γιαννάκης ἐπήρην ὄπλα διάφορα, ἓνα τουφέκι, τόξα, βέλη, μιά Γεωγραφία, τὴν Περιήγησι τῆς Γῆς καὶ ἓνα Χάρτη.

Ὁ Τοτὸς ἐπήρην πολλὰ καλοῦδια. τρία μπισκότα, ἓνα πορτοκάλι, σφαιρες, δύο τρομπέτες καὶ ἓνα ταμποῦρο, γιὰ νὰ παίξῃ μὲ τὰ ἀραπάκια, ἂν εἶνε καλὰ παιδιὰ, καὶ τὸ ζυλίνο σπαθί του, ἂν δὲν εἶνε... Σὲ μιά κόχη τοῦ πλοίου ἐκρυφεν ἓνα στρατὸ ἀπὸ μολυβένια στρατιωτάκια, μέσα σὲ κουτί ζυλίνο· εἶνε πεζοὶ καὶ καθαρὰ ἄρματα, ἔχει ἀκόμη καὶ κανονάκια χάλκινα ποῦ βαροῦν ἅμα τὰ γεμίση μ' ἓνα βουλοματάκι. Ὁ Τοτὸς ἐπήρην ἀκόμη καὶ ὅλα του τὰ ζῆλα, — ζυλίνα ἐννοεῖται, — ἐπειδὴ λογαριάζει νὰ κάμῃ Ζωολογικὸν Κῆπον εἰς τὸ νησί ποῦ θάνακαλύψῃ. Ἐνα μόνον δὲν ξέρει ὁ φρόνιμος Τοτὸς: ἂν πρέπει νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸν κύριον Καραγκιόζην. Ἀλλ' ὁ κύριος Καραγκιόζης ἐπέμενε τόσο πολὺ νὰ συνοδεύσῃ τὸν φίλον τοῦ εἰς τὴν μεγάλην περιήγησιν, ὥστε ὁ Τοτὸς δὲν ἤμπορεσε νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὴν χάριν. Ἡθελε νὰ πάρῃ καὶ τὴν Ψιψίαν, διὰ νὰ τρώγῃ τοὺς ποντικὸς τῶν ἐρημονήσων· ὁ Παυλῆς ὁμῶς τοῦ εἶπε, πολὺ σωστά, ὅτι οἱ γάτες δὲν ἀγαποῦν τὸ νερό· ἐξαναγκάσθη λοιπὸν νὰ φέρῃ τὴν Ψιψίαν καὶ νὰ περιορι-

« Νὰ κάμουν τὰς ἐτοιμασίας. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ ἐφόρτωσεν εἰς τὸ πλοῖον ἓνα κουτί γεμάτων κυρελάκια καὶ κορδελίτσες, βραχιόλια ἀπο γάνθους καθὼς καὶ σουγιαδάκια γιὰ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμ, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β — Τόμ. 10^ο

Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 21

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' (Συνέχεια)

— Οὐφ! ἔλαμν ὁ νῆαυτ' ἐτένωτα τὰ χέρια. Ἐπειτα ἀρπάξε τὸ μαστουνὶ του καὶ τὸ μετεχειρίσθη τόσον καλά, ὥστε μετ' ὀλίγον δύο ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του ἐξηπλώθησαν κάτω ἐτοιμοθάνατοι.

Ἄλλα καὶ ὁ κ. Βιλλιέρ δὲν ἔμεινεν ἄργος.

Δυστυχῶς διὰ τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ μαῦροι εἶδαν γρήγορα ὅτι ἦσαν ὀλίγοι. Ἐκαμν συμβούλιον, ἔκραξαν τοὺς φυγάδας καὶ συσσωματωμένοι ἐπανήλθον νὰ ἐπιτεθῶν.

Σιμὰ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον, μετὰ τὴν μάχην εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς πελωρίου δένδρου, ὑπερσπίζοντες μετὰ σώματά των τὸ ναυτοπίσω, τὸ ἴσοιόν ἐστρεχέτο ἀπὸ πῖσω, ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ἰατρὸς καὶ οἱ δύο ναῦται, μετὰ μαχαίρια εἰς τὸ στόμα, ἐξαναγέμισαν τὰ ὅπλα των καὶ ὠρπίσθησαν νὰ πληρῶσιν ἀκριβὰ τὴν ζωὴν των.

Ἐξήρνα, δύο τρεῖς μαρρῶνοι κατέφθασαν τρέχοντες ἀπὸ τὸ δάσος.

— Οἱ ἄσπρο! ἐφώναζαν οἱ ἄσπρο ἐπλάκωσαν! φευγίτο!

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅλοι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν. Μετὰ ἀπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα, ἠκούσθησαν πυροβολισμοί.

Οἱ λευκοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φθάσῃ πραγματικῶς, μαζί με καμμία δωδεκαεταρία πιστοῦς μαῦρους, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰδίου τοῦ κυρίου Χόφεν, ὤρμησαν κατόπι τῶν φυγάδων.

— Ἀνδρῖκε! Ἀνδρῖκάκη μου! ἐφώναζεν ὁ Τζανῆς, ζητῶν παντοῦ τὸν μικρὸν του προστατευόμενον πού εἶσαι Ἀνδρῖκε;

— Τζανῆ! ἐδῶ εἶμαι! ἀπεκρίθη τὸ ναυτοπούλο, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκαλίαν τοῦ φίλου του.

Ὁ Τζανῆς τὸν ἐσῆκωσε καὶ

τον ἀγκάλιασε τόσον δυνατὰ, ὥστε τὸν ἔλαμν νὰ φωνάξῃ:
— Μὴ τόσω δυνατὰ! μετὰ σφίγγεις πολὺ, Τζανῆ.
— Κύτταξε μὴ μοῦ τον σπάσης, ἀνέκραξεν ὁ Φλατάκ. Ἄν βροῖσκουμαι ἀκόμη στὸν κόσμον, σ' αὐτὸ τὸ μούτσο τὸ χρεωσιτῶ, καὶ δὲν θέλω νὰ μοῦ τον πειράξῃ κανεὶς... ἂ!
— Αὐτὸς μας ἔφερον ἐδῶ, προσέθεσεν ὁ ἰατρὸς. Ἄν ἐφθάσαμε μετὰ τὸν καιρὸ, γιὰ νὰ σώσουμε τὸν κ. Βιλλιέρ καὶ τὸν Φλατάκ, εἰς τὴν ἀνδρεία τοῦ κυρ' Ἀνδρῖκου τὸ χρωστάμε.
Ἄλλ' ὁ Ἀνδρῖκος δὲν ἠμποροῦσε

νάποκριθῇ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκώμια... Τὸ δυστυχισμένον παιδί, τσακισμένον, πληγωμένον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν κόουρασιν, τὴν νύσταν καὶ τὴν πῆναν.

Μετὰ μισόκλειστα μάτια, ἔφαγεν ὀλίγη γαλέττα καὶ ἤπιεν ἓνα ποτήρι νερὸ, ἀνακατεμένο μετὰ ροῦμι, πού του ἔδωκεν ὁ Τζανῆς. Ἐπειτα ἔπεσε κάτω, ἀπλωσέ τὰ χέρια, ἀκούμβητε τὸ κεφάλι του, καὶ ἀπεκοιμήθη, μετὰ τὸν γύρω του θόρυβον καὶ τὰς ὀμιλίαις.

Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, οἱ στρατιῶται τοῦ κ. Χόφεν ἐκυνηγοῦσαν τοὺς μαῦρους μαρρῶνους. Κ' ἐπίασαν ἐπτὰ.

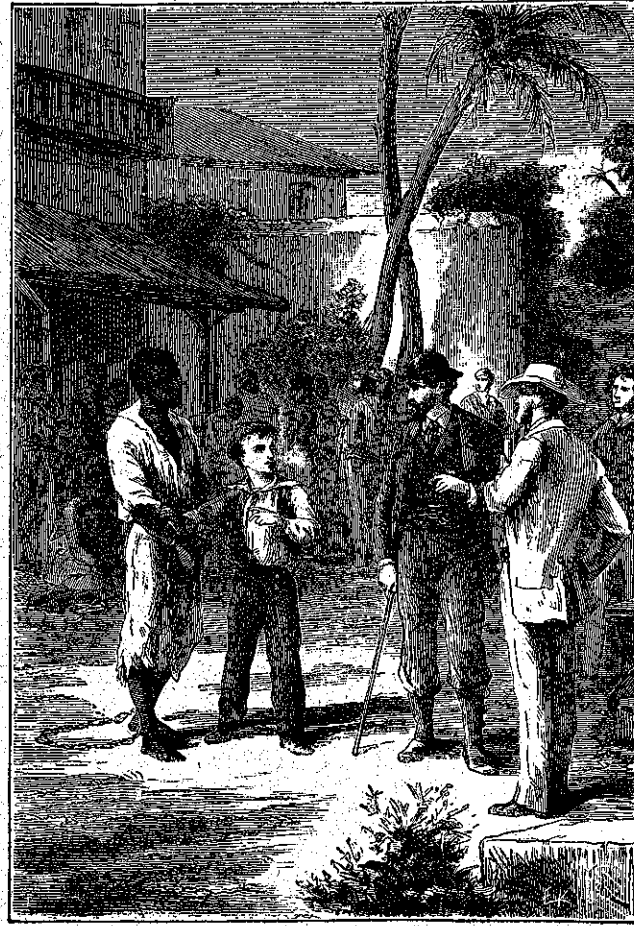
Μαζί με αὐτοὺς, ἦτο καὶ ὁ Μοραμπέ. Τοὺς ἀλυσόδεσαν γερά, καὶ ἀφοῦ ἐκάθησαν ὀλίγους ὥρας διὰ νὰ ναυαυθοῦν, ἐξεκίνησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Μπουένα Βίσταν.

Ὁ Νορξέκ, ὁ Τζανῆς καὶ ὁ Φλατάκ ἐφιλονίκησαν ποῖος θὰ ἐσῆκονε τὸν Ἀνδρῖκον, ὁ ὁποῖος ἐξαικολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται.

— Ἀκούσα καββαλίριδες νὰ λέγονται ὅτι ἐκουράζοντο περισσότερο ἀμὰ ἀλλοῦ ἀλλοῦ, εἶπεν ὁ Νορξέκ ὥστε, καμπετὸ μου τὴ χάρι... γιὰ νὰ μὴ σας σφάξω ὅλους! Ὁ Ἀνδρῖκος εἶνε συνειθισμένος στὴ μάχην μου καὶ ἐγὼ θὰ τον σηκώσω... Ὁπαλά!

Καὶ τὸ κοιμισμένον ναυτοπούλο εὐρέθη πάλιν καθισμένον καββαλίκευτα εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ναύτου.

Χάρις εἰς τοὺς μαῦρους, πού συνώδειαν τὸν κ. Χόφεν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μπουένα Βίσταν κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς νὰ κάμουν τὸν γύρον τοῦ ποταμοῦ. Καθ' ἑδῶν, ὁ κ. Χόφεν διηγήθη εἰς τοὺς ἑξῆς, ὅτι μόλις ἐ-

Ὁ ἄθροισμα, εἰς τὸν ὁποῖον ἄριστον τὴν ζωὴν. (Σελ. 162, στ. α')

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωται τὰς λύσεις των ὁ διαγωνιζόμενος, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

246. Αεξιγρίφος.

Μετὰ δύο γράμματα καὶ μόνον Ἄν στεφθῇ ὁ στρατηγός, Θὰ καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον Μέγας ἀναξ παλαιός.
Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Χαλκιδαικῆς Νυκτός.

247. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Σίγμα, βάλε Κάππα καὶ ἀμέσως θὰ ἰδῆς. Κάποιον στρατηγὸν ἀρχαῖον, ἀπὸ ἄνδρα τῆς Γραφῆς.
Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ζωφίλμου.

248. Τονόγριφος.

Ὅπως ἔχει ἂν τάφισος, Βασίλει ἀρχαῖα μένει Ἄν τὸν τόνον του κινήσης, Ἐνα πρᾶγμα πού θερμαίνει Θὰ μᾶς γράψῃς μ' εὐκολία Μά... χωρὶς ὀρθογραφία.
Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Εὐνοχίας, Β. Σολωμοῦ.

249. Πυραμίς.

+ Οἱ ὄστουροι ἐπίρρημα τόπου
* + * = Ἐπίρρημα.
* * + * * = Δημητριακόν.
* * * + * * * = Ἀρχαῖος ποιητής
* * * * + * * * * = Ἡμεῖρα.
Ἐστέλλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Πατρίδος.

250. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἐργασίον ναυτικόν — ἐπίρρημα = ζῶν.
Ἐπίθετον — ἐπίθετον = Θεός.
Κράτος — Ἐβραῖος = Ἄσθη.
Ἄθροισμα ὑπόλοιπων: Κράτος εὐρωπαϊκόν.
Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Λυσιστάμου.

251. Φύρδην-Μίγδην.

Ἦστ καθαῖσι τὸ ναγμένη Ἔς μοτισπένενο οὐλμ.
Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Μαμαρῆίου Βαλδουίνου.

252-256. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τὴ ἀνταλλαγὴν δύο οἰωνόηποτε γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Κάκιαν (ἔχει μόνον διὰ σ' τὸ μέτρον εἶνε γενικόν) Παλλάδα, κτλ. κτλ.
Ἐς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαΐου διηπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

257. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τάρχηκ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Νηρηίδα, τὰ δεύτερα νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ τρίτα ἀρχαῖαν βασιλείαν.
1, Εἰς τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θῆβαις. 2, Ποταμός.
4, Ἐπίρρημα Χρονικόν, 4, Βυζαντινός αυτοκράτωρ. 5, Προφήτης.
Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Στεφανοῦ τοῦ Ἀνέμου.

258. Φωνηεντόλιπον.

γλ - εν - ρεν - κ - θ - σ - τχς
Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Πιθῆμου τοῦ Βορσίου.

259. Γρόφος.

Μ ο κ α κ ο Μ λ ε.
Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ἰλλίου τοῦ Δουναβίου.

260. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 156 δημοσιευμένης Μαγικῆς Εἰκῆς.

Ζαχαρέτιον Ἀνθροπον, Ἰδεῶδες Κουκλάκι, Διαβολογιατρὸν καὶ Δόξαν τῆς Ἑλλάδος — ἡ Ἐμερᾶδα μετὰ τὴν Βεατρίκην καὶ Κρονχοροστραν — ἡ Λάτρις τοῦ Ὁραίου μετὰ τὴν Κερκυραῖαν Ἀρακαϊάδα, Ὁρατον Πέπλον, Τζιριτζαντζούλαρ καὶ Νυμφαῖαν τοῦ Παμίσου — ἡ Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαις μετὰ τὸν Κένταυρον, Ἀβακούμ, Ἐθνοῦ Βλάκα, Πύραμον καὶ Φάουσε — ἡ Ἀρὸς τοῦ Παργασοῦ μετὰ τὴν Ὀχθρὴν τοῦ Σηκουάνα, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα, Ἐρμητιδα, Ἀγριοβιολέτταν καὶ Κόκκινον Κρίνον — ὁ Πόργος τοῦ Ἄιφελ μετὰ τὴν Τσιγγαρέλλαρ — ἡ Κέδρος τοῦ Λιβάνου μετὰ τὴν Ζακπαῖδα, Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Κελαϊδίστραν, Ζουλέικαν καὶ Χιουροσεατὴ Δίρρην — ἡ Ζακπαῖς μετὰ τὸν Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Κάκχαρ, Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις, Ἰδαρικὴν Γλυκύτητα καὶ Μυστηριώδη Φύων.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ζωφρὸ Ναυτάκι (νὰ πού ἔγινεν ὅπως ἤθελες) Ἀναστάσιον Σ. Δεσφίλλαν (μετὰ πολλὴν μου εὐχαριστήσιν ἀνεγνωσα τὰς περὶ τοῦ Σχολείου σας πληροφορίες τῶρα περιμένω καὶ τὰς περισσότερας) Χωλδὸν Διάβολον ([ΕΕΕ] ἀπὸ τὰ νέα σου Ἀλογοπαίγνια μοῦ ἤρεσε τὸ περὶ φιλεθῶν, τὰς ὁποίας ἐσχέτισαι μετὰ τὸν Φιέδρον, ὁ Ἀναλίας ὅμως σκέπτεται νὰ τα διακόψῃ, ἀφοῦ ἐμάτασε πλέον τὸν τρόπον νὰ γράφεται καὶ σαφῶς καίριος εἶνε καὶ τὸ πολὺ κυριελέησον τὸ βαρύνεται καὶ ὁ Θεός) Νιαγάρων (δὲν σ' ἐννοῶ, φίλε μου μοῦ γράφεις νὰ τον συστήσω ἐκ Λαμίας, μετὰ τὸ παλαιόν σου ἢ μετὰ τὸν νεὸν φευδώνυμον, ἄνευ ἀρχικῶν, ἀλλὰ νὰ μὴ προσδιορίσω τὴν πόλιν) μῆπως συμβαίνει καμμία παρεξήγησις; μῆπως κακῶς ἐνόμισα ὅτι πρόκειται περὶ συστάσεως; ἀπύρου; πῶς θὰ τον συστήσω ἐκ Λαμίας, χωρὶς νὰ προσδιορίσω τὴν πόλιν;) Ἀετὸν τῆς Ἐρῆμου ([ΕΕΕ] διὰ τὰς χαριτωμένας σου ἐπιστολάς, ναί, καὶ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰ παρόντα, τρέποντες ἐλπίδας διὰ τὰ μέλλοντα) Σπῆνον (τὰ ἔλαβα ὅλα) Πρόδικον τῶν Χίτων (ἔστειλα ἐκ νέου) Πλοῖον τοῦ Δουναβίου ([ΕΕ] πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ ἐκθεσις τῶν ἐν τῇ πόλει σας ἀπαισιῶν συμβάντων) Ἀρὸν τοῦ Παργασοῦ, Λευκὴν Μαργαρίταν (ἔστειλα) Ἀγγὸν, Περιστεράκι (τὸ εἶπα τοῦ Ἀναλίας καὶ ἐχάρη πολὺ) Ὁφέλιον Τρωαδίτην, Ὁβελλοκον τῆς Κλεοπάτρας, Ἀθάνα Καρδίαν (δύο ἔλαβαν τὰ δῶρα σου καὶ μοῦ ἔγραψαν νὰ σ' εὐχαριστήσω) Ἀταβύριον Ρόδου ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥρασαν ἐπιστολήν, ἀλλὰ τὸ Π. Πνεῦμα κάπως βεβιασμένον, ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐδυσκολεύθηκα νὰ τὸ ἐνοήσω) Βράχον τοῦ Παλῆρου (χαίρω πού ἔγινες καλά) Ἀ. Δαϊσπῆρον (διὰ βιβλία τοῦ Συλλόγου νάποταθῆς εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς πόλεως σας) Χειμωνιάτικον Ἠλίον, Ἐπερῆφρον Ἰακπέα (πῶς μου ἐφάνη τὸ διηγημά σου, αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃς ἀργότερα: ὅσον διὰ τὴν πρῶτασιν σου, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι εἶνε ἀκμὴ δυσεφάρμοστος, χρειάζονται πολλὰι χειδέες δραχμῶν, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ καταβληθῶν ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς) Κίτρινον Ντομνο (δεκτόν) Ὁσειροπόλον Ψυχὴν (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη βεβαίως, ὁ κ. Π. σ' ἐνθυμεῖται κάλλιστα) Κροκόδειλον (δὲν ἀμφιβάλω ὅτι μελετᾶς, καὶ περισσότερον μάλιστα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου, ἀφοῦ εἶσαι εἰς ἀνωτέραν τάξιν πραγματικῶς, πρέπει νὰ θεωρῆς μεγάλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔλθῃς διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας) Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης (ναί, εὐρίσκειτο εἰς τὴν Θεσσαλονίκην) μὰ ὅλα τὰ βλέπεις ἐσύ; ... ὄχι, δὲν σας ἀντελήφθησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὸ πρᾶμ' ἦτο πολὺς κόσμος) Ἠλίον τῆς Νυκτός (διὰν δημοσιευθῶν τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, θὰ ἰδῆς πῶς ἐκπλήτῃ τὸ διηγημά σου) νὰ μὴ κόπῃς τὸν χάρτην τῶν Ἀύσεων) νὰ τον στέλλῃς ἀκέραιον,

ἔστω καὶ ἂν μόνον μίαν λύσιν ἔγραψες) Κερδοδὸν Ἐρμῆν (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὰ ἔλασα μέσα εἰς τὸν κατακλιθεὶν τῶν ἐπιστολῶν) Μεγιστέα (καμμίαν σχέσιν δὲν ἔχει ἡ Ζακπαῖς αὐτὴ μετὰ τὴν ἰδικὴν μου) εἶνε πολλὰ Ζακπαῖδες εἰς τὸν κόσμον!) Λάτρην τῆς Δίμπτρου (χαίρω πού ἔγινες καλά) ἡ πληροφορία σου δὲν δημοσιεύεται, διότι μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων ἐπιτρέπεται αὐτὸ πού ζητεῖς) εὐχαριστῶς δέχομαι νὰ μου στέλλῃς ὅσα ὀρέξῃ καὶ ἐπιτρέπει ὁ Κανονισμός, καὶ σοῦ συνιστῶ νὰ τον ἀναγνώσῃς, διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν παράπονα διὰν μοῦ στέλλῃς Ἀσκήσεις π: χ: πρὶν προκηρυχθῇ Διαγωνισμός) Ἰππότην τοῦ Μεσαίωτος (κάμω ὅπως θέλεις) δι' ἐμὲ εἶνε τὸ ἴδιον) Ἐξόριστον Ἐλλήνα, Ἀγγελορ Χαράς (σοῦ εὐχομαι λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν πατρίδα) Κελαϊδίστραν ([Ε] διὰ τὴν χαριστάτην ἐπιστολήν μακροσκελῆς ναί, ὄχι ὅμως καὶ ἐκτενῆς, — καὶ τούτο διὰ τὸ σχῆμα τοῦ χάρτου) Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον (τὸ ὁποῖόν μοῦ ἔστειλε 2 δραχμάς, διὰ τὸ Ταμείον ὑπὲρ ἐγγραφῆς Ἀπόρων) εὐχαριστῶ πολὺ) Ἡραῖσιον τῆς Νεαπόλεως (ἔστειλα) Ταπεινὸ Γίασερν [Ε] ὥραία ἡ περιγραφή τῆς πρωτομαγιάς, παρομοία πληροφορία διὰ τὸ Κεντρὸν ἑξαναδημοσιεύθη, καὶ δι' αὐτὸ παραλείψω τὴν ἰδικὴν σου, ἂν καὶ καλλίτερα διατυπωμένην) Κῆρ Μέντιον, Ροδιαν Κωνηγετιδαῖ ἡ ὁποία εἶνε πιστὴ ὁπαδὸς καὶ τῶν τριῶν ὑγεινῶν παραγγελμάτων πού ἐδημοσίευσαι εἰς προηγούμενον φύλλον) Γλυκεῖαν Ματιὰν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράσεις, χαριετισμοὺς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου) Κέδρον τοῦ Λιβάνου ([Ε] πολὺ ὥραία ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς, γράψε μου συχνὰ καὶ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ συνειθίσῃς) Πράσινο Χαδίον (ἂν ἡ ἰδέα ἦτο πρακτικὴ, μὴ ἀμφιβάλῃς διὰ τὴν ἐπραγματοποιήσασθαι) Ἐλληνοπούλαρ (εἶμαι βεβαίως πέντε τόμους διὰ τὰ βραβεῖα ἔστειλα) περιμένω ἀνυπομονῶς τὴν φωτογραφίαν) Δόξαν τῆς Ἑλλάδος ([Ε] πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ ἐπιστολή σου) αἱ λύσεις σου ἔχουν μεγαλητέραν ἀξίαν ἀφοῦ δὲν σε βοηθῇ κανεὶς) κάμω β' τι εἰμπορεῖς καὶ μὴ σε μέλη) Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν (τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ὥραϊον) ἔ, ἔμαθες νὰ γράφῃς γρήγορα μετὰ τὴν γραφομηχανήν;) Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις ([Ε] τί λαμπρὰ καλλιγραφία!) Δακρυ τῆς Δυστυχίας (ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἔχῃς ὑπομονήν) Μικρὸν Ναυαρχον (ναί, εὐχαριστήθηκα ἀπὸ τὰ νέα σου) Φίλην τῶν Καλῶν (ἔστειλα) Μικρὸν Ἀρθροκόμον (κρίμα τὰς Ἀσκήσεις! τί νὰ τὰς κάμω πρὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ; ἐφύλαξες τοὺς ἀχιστον ἀντίγραφον, νὰ μοῦ τὰς ἐξαναστείλῃς διὰν θὰ προκηρῶς;) Θ. Ἀκαρτίδην (ἔστειλα) Κάκιαν (ἔχει μόνον διὰ σ' τὸ μέτρον εἶνε γενικόν) Παλλάδα, κτλ. κτλ.
Ἐς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαΐου διηπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τυπώνεται ὁλονὲν καὶ θὰ ἐκδοθῇ λίαν προσεχῶς:
ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
ΤῶΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Παιδωνος)
Κομψότατος τόμος, ἀπαράλλακτος μετὰ τὸν πρῶτον, περιέχων νέα ὠραιότατα διηγήματα.
ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3
Παραγγέλλαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου, δεκταὶ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.
Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.